

Parashas Masei

Eretz Yisrael

“You will inherit the Land and you will settle in it, because I have given the Land to you to inherit” (Bamidbar 33:53). Rav Shmuel Hominer, in his sefer Eved HaMelech, cites this verse as the source for the mitzvah to live in Eretz Yisrael – the Land of Israel. There is a famous dispute between the Rambam and the Ramban whether this mitzvah remains a *D’oraysa* (Torah) mitzvah in our days, or whether it has the status of *D’rabannan* (Rabbinic mitzvah). All agree, however, that the mitzvah remains in force even today.

How precious is this Land to Hashem! The Medrash Rabba relates that The Almighty said to Moshe Rabbeinu that Eretz Yisrael is dearer to Him than any other place. It is a land flowing with milk and honey, *eret tzvi* (a cherished land). Similarly, Klal Yisrael is dearer to Him than any other nation. Therefore, He will bring Klal Yisrael in to Eretz Yisrael, as it is written, “This is the land that you will inherit” (Bamidbar 34:2).

How great was the love of our ancestors for this Land! The Rambam (Melachim 5:10) recounts that our great sages would kiss the stones of Eretz Yisrael and roll in its soil. The Medrash Rabba (parashas Voeschanan) – explains that Yosef’s bones were buried in Eretz Yisrael, while Moshe Rabbeinu did not merit this. Why? Yosef thanked Hashem for Eretz Yisrael. When he was asked his identity after being sold as a slave he said, “I was kidnapped from the land of the Hebrews” (Bereshis 40:15). He identified himself with Eretz Yisrael, therefore he was buried there, as the verse states, “Moshe took the bones of Yosef with him” (Shemos 13:19). Moshe Rabbeinu, on the other hand, did not express the same identification with The Holy Land. When the daughters of Yisro told their father about Moshe Rabbeinu, they said, “A Mitzri saved us from the shepherds” (Shemos 2:19). Moshe heard and was silent. He did not object to being called a Mitzri. Therefore, he did not merit burial in Eretz Yisrael.

How great is the holiness of this land! The Shelah relates that the *kedusha* (holiness) of Eretz Yisrael is comparable to Gan Eden. Yerushalayim is referred to as *Shaar HaShomayim* (the Gate of Heaven) because all of our *tefillos* (prayers) first travel to Yerushalayim, and from there they proceed up to Heaven. For this reason also, *tefillos* are heard better and ac-

cepted more in Eretz Yisrael. The Sefer Charedim adds that one who settles in Eretz Yisrael must have much more *Yiras Shamayim* (Fear of Heaven) than outside of the Holy Land. Why? Because he is dwelling in the King’s Palace.

Kinderlach . . .

Let us sum it all up with the words of Rav Yonason Eibushitz in his sefer, *Yaaros Devash*. A Jew reaches his ultimate perfection in Eretz Yisrael. There he can totally attach himself to Hashem, because there are no impure forces to separate him. A person’s heart should always have a desire and yearning for Eretz Yisrael. Even if he fulfills all of his other desires, what does he have? The main thing is missing. As it is written, “If I forget you O Yerushalayim, let my right hand forget its skill. Let my tongue stick to my palate, if I fail to recall you, if I do not elevate Yerushalayim above my greatest joy” (Tehillim 137:5-6). What good is *simcha* if the place of ultimate true fortune is missing? Kinderlach, may we all merit fulfilling this mitzvah.

Sensitivity

Exile. A terrible punishment. One who kills a fellow Jew accidentally must flee to an *Ir Miklat* (Refuge City). He is isolated from family, friends, and familiar surroundings. In the days before telephones and mass transportation, this was a traumatic uprooting of one’s whole life. He does not belong to the society in the *Ir Miklat*. He did not grow up there. His farm (which was his livelihood) was not there.

How do the residents of the *Ir Miklat* look upon him? Is he a stranger in a strange land, forever condemned to being a foreigner among the natives? Hardly. He is not alone. Other Jews had no portion in the Land of Israel. The Leviim had no farms. Their only source of livelihood was the gifts of *maaser* that they received from their fellow Jews. They lived in *Arei Leviah* (Levite cities). The Keli Yakar (Bamidbar 35:6) explains that these *Arei Leviah* were also *Arei Miklat* (refuge cities). The exiles could feel comfortable there because they were among other “strangers” who had no land.

Of course, the Leviim would not embarrass the exiles by reminding them of their fate. As the Gemora states, “Do not tell your friend about faults that both of you share” (Bava Metziah 59b). If you tell him that he is a stranger, he will say that you are also a stranger because you own no land. Therefore, we see that the exiles

were saved the embarrassment of being reminded that they were strangers.

Kinderlach . . .

“Imma, Chaya was sent to the principal because she talked loudly in class.” Upon hearing this, Chaya begins to cry. The mother takes Dovie aside to speak to him privately. “Dovie, I am glad that you told me about Chaya. However, in the future, please tell me in private. You have embarrassed her in front of the family.” Kinderlach, do you see how the Torah worries about the feelings of the exile? Even someone who killed a Jew accidentally should not suffer embarrassment. How much more so our friends, classmates, neighbors, and family members.

Selfish Flattery

“Here comes the head of the department.” Mr. Cohen thinks to himself. “I can strike up a conversation with him. Then he can see how capable I am. That will increase my chances for a promotion.” “How are you Mr. Jones? How are things going in the marketing department?” “Not so well, Mr. Cohen. We have a lot of ‘dead weight’ around here. Mr. Schwartz, in public relations, comes late every day, takes long breaks, and goes home early.” “Oh no,” thought Mr. Cohen. “He is speaking *loshon hora*. What shall I do? Perhaps I should just walk away. Maybe I will put my fingers in my ears. Better yet, I should tell him to stop. How can I do any of those things? Mr. Jones is the head of the marketing department. Doing any of these things will insult him. Then I will never get a promotion.”

And so, Mr. Cohen just stands quietly and nods his head as Mr. Jones speaks *loshon hora*.

“And you shall not flatter” (Bamidbar 35:33). The Ramban and the Sifrei explain that this verse is warning against flattering an evil person for your own selfish interests. By flattering his wicked deeds, you encourage him to do more evil. The Chofetz Chaim adds that there is a huge retribution for this sin. Because it defiles the Holy Land, it will ultimately result in exile.

Kinderlach . . .

It is good to tell others good things about themselves. We all need recognition and appreciation. However, the praise must be sincere and from the heart. More importantly, it must be said for the good of the listener. This shows true caring and brings people closer together. Insincere, self-serving flattery is just opposite. Kinderlach, make sure that your compliments come from the heart, and not just the lips.

הגדרת לבנר

פרשת מסעי

ארץ ישראל

"והורשתם את הארץ וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אותה" (במדבר ל"ג, נ"ג). הרב שמואל הומינר בספרו "עבד המלך" מצטט פסוק זה כמקור למצוות ישיבה בארץ ישראל. ישנה מחלוקת מפורסמת בין הרמב"ם לרמב"ן האם מצווה זו נחשבת מצווה מדאורייתא גם בימינו, או שיש לה מעמד של מצווה דרבנן. מכל מקום, הכל מסכימים שהמצווה תקפה גם היום.

כמה חביבה ארץ ישראל לה! במדרש רבה מובא שארץ ישראל היא צבי (חביבה) מכל הארצות. ומובא עוד שם: "אמר לה הקב"ה למשה הן הארץ חביבה עלי.. וישראל חביבין עלי... אמר הקב"ה אני אכניס את ישראל שהן חביבין עלי לארץ שחביבה עלי שנאמר 'כי אתם באים אל הארץ כנען'" (במדבר ל"ד, ב').

כמה גדולה היתה אהבתם של אבותינו לארץ זו! הרמב"ם (הלכות מלכים ה', י') מספר שחז"ל היו "מנשקין את אבניה [של ארץ ישראל] ומתגלגלים על עפרה". במדרש רבה (פרשת ואתחנן) מובאת הסיבה מדוע נקברו עצמותיו של יוסף בארץ ישראל, בשעה שמשו רבינו לא זכה אף לכהן. יוסף הודה לה' על ארץ ישראל. כאשר נשאל לזהותו לאחר שנמכר כעבד, אמר, "כי גנוב גונבתי מארץ העברים" (בראשית מ', ט"ו). הוא הזדהה כבן הארץ, ולפיכך גם זכה להקבר שם, כפי שנאמר "ויקח משה את עצמות יוסף עמו" (שמות י"ג, י"ט). לעומת זאת, משה רבינו לא הזדהה באותה צורה: כאשר בנות יתרו סיפרו לאביהן על משה רבינו, הן אמרו "איש מצרי הצילנו מיד הרועים" (שמות ב', י"ט), ומשה שמע זאת ושתק. הוא לא התנגד לזיהויו כמצרי. ולפיכך, לא זכה להקבר בארץ ישראל.

כמה גדולה קדושת הארץ! השל"ה אומר שקדושת ארץ ישראל קרובה לזו של גן עדן. ירושלים נקראת שער השמים, מכיוון שכל תפילותינו עוברות דרך ירושלים, בדרך לשמיים. זוהי הסיבה שהתפילות נשמעות ומתקבלות יותר בארץ ישראל. בעל ספר החרדים מוסיף שמי שמתיישב בארץ ישראל יש לו יראת שמיים גדולה יותר מאשר בחוץ לארץ. מדוע? כי הוא מתגורר בארמונו של מלך.

ילדים יקרים...
הבה נסכם כל זאת במילותיו של הרב יונתן אייבשיץ בספרו "יערות דבש": היהודי מגיע לשלמות בארץ ישראל. בארץ ישראל הוא יכול להידבק לגמרי בקב"ה, שכן אין שם כוחות טומאה שיכולות למנוע דבקות זו. על כל אדם להתאוות לארץ ישראל. גם אם ממלאים לו כל שאר משאלותיו, מה יש לו באמת? העיקר חסר, כפי שכתוב בתהלים: "אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי" (תהלים קל"ג, ה-ז). מה שווה כל השמחה שבעולם, כאשר מקום הטוב האמיתי חסר? יהי רצון, ילדים יקרים, שמזכה לקיים מצווה זו.

חנופה אנוכית

"הנה מתקרב ראש המחלקה", חשב מר כהן לעצמו. "אני יכול לפתוח עמו בשיחה ואז יראה כמה מוכשר אני. זה עשוי להגדיל את סיכויי לקידום."

"מה שלומך מר ג'ונס? כיצד מתקדמים העניינים במחלקת השווק?" "לא כל כך טוב, מר כהן. יש לנו הרבה בטלנים בשטח. מר שוורץ ממחלקת יחסי ציבור מגיע מאוחר כל יום, יוצא להפסקות ארוכות, והולך הביתה מוקדם."
"אוי ואבוי", חשב מר כהן. "הוא מדבר לשון הרע. מה אעשה? אולי אמשוך בדרכי? אולי אכניס את אצבעותי לתוך אוזני? יותר טוב שאומר לו להפסיק. אבל איך אוכל לעשות את זה? הרי מר ג'ונס הינו ראש מחלקת השווק. זה עלול להביך אותו או לפגוע בו ואז לעולם לא אקבל קידום במשרה."
וכך, עמד מר כהן ורק הניד בראשו כאשר מר ג'ונס דבר לשון הרע.

☪ ☪ ☪ ☪ ☪

"ולא תחניפו" (במדבר ל"ה, ל"ג). הרמב"ן והספרי מסבירים שפסוק זה בא להזהיר נגד חנופה לרשע לצורך קידום מטרות אישיות. אם מחניפים למעשיו הרעים, מעודדים אותו להמשיך לעשות רע. החפץ חיים מוסיף שלחטא זה יש עונש נורא. מכיון שזה מטמא את הארץ, זה יגרום בסופו של דבר לגלות.

ילדים יקרים...

טוב וחשוב לומר לאנשים דברים טובים על עצמם. כולנו זקוקים להערכה ולהכרה. אולם השבח צריך להיות אמיתי, ומתוך הלב. יתרה מזאת, הוא צריך להאמר לטובת השומע. זה מראה שבאמת אכפת לנו מהשני, וגורם לקרוב לבבות. חנופה לא כנה, הבאה לשרת מטרות אישיות הינה ההפך המוחלט. ילדים יקרים, שימו לב שהמחמאות שלכם יצאו מהלב ולא רק מהשפתיים.

רגישות

גלות. עונש נורא. מי שהורג את חברו בשוגג, חייב לברוח לעיר מקלט, מבודד ממשפחתו, מחבריו ומסביבתו המוכרת. בימים שלפני המצאת הטלפון ואמצעי התחבורה, היה זה זעזוע נורא לכל מהלך חיי האדם. הוא לא שייך לחברה בעיר המקלט, הוא לא גדל שם, ונחלתו - אמצעי מחייתו, אינה עמו.

כיצד התייחסו אליו תושבי עיר המקלט? האם כאל זר ללא בית ונחלה? לא ולא. היו יהודים נוספים שלא היתה להם נחלה בארץ ישראל. שבת לוי. אמצעי מחייתם היחיד היה מתנות המעשר שקבלו מאחיהם היהודים. הם גרו בערי לויים. הכלי יקר (במדבר ל"ה, ו') מסביר שערים אלו היו ערי המקלט. הגולים יכלו להרגיש שם בנוח משום שהיו סביבם עוד "זרים" ללא נחלה. וכמובן, הלויים לא ביישו את הגולים ולא הזכירו להם את גורלם. כמו שאומרת הגמרא, "מום שבך אל תאמר לחברך" (בבא מציעא נ"ט, ע"ב). אם תאמר לו שהוא זר, הוא יאמר לך שגם אתה זר כי אין לך נחלה. אנו רואים, אם כן, שנחסכה מן הגולים הבושה והמבוכה שבהזכרת עובדת היותם זרים.

ילדים יקרים...

"אמא, שלחו את דסי למנהלת משום שדברה באמצע השעור." כשדסי שומעת זאת היא מתחילה לבכות. "רחל, בפעם הבאה כשתרצי לספר לי משהו לתועלת, ספרי לי על כך ביחידות. ביישת את דסי לפני כל המשפחה." ילדים יקרים, הרואים אתם כיצד התורה דואגת לרגשותיו של הגולה? אפילו מי שהרג יהודי בשוגג אינו צריך לספוג בושות נוספות, קל וחומר חברינו, שכנינו ובני משפחתנו.